

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ!

27/11/2001: Ο Σάββας Σιονής πέφτει σε ανεγειρόμενη δεξαμενή από ύψος 5 μέτρων στην περιοχή Κουτραφά.

28/11/2001: Ο Ανθούλης Χαραλάμπος καταπλακώνεται από εκσκαφέα, τον οποίο χειριζόταν στα Λατσία.

1/12/2001: Σύριος εργάτης καταπλακώνεται από ογκόλιθο σε εργοστάσιο στη Τόχνη.

Τα θανατηφόρα «ατυχήματα» στα κάτεργα της μισθωτής εργασίας, επανήλθαν στην επικαιρότητα, αποτελώντας πρωτοσέλιδα στον τύπο και στα δελτία ειδήσεων. Γι'ακόμα μια φορά, οι «αρμόδιοι» του υπουργείου εργασίας, οι συντεχνιακοί εκπρόσωποι και οι «ανήσυχoi» δημοσιογράφοι φαίνονται να κινητοποιούνται με αφορμή τραγικά γεγονότα.

Ο μαραθώνιος αγώνας των ανθρώπων για επιβίωση μέσα από άθλιες συνθήκες γίνεται θέμα βαρύγδουπων, αλλά κενών (από ουσία) δηλώσεων. Κάποιοι, στη προσπάθειά τους να ωραιοποιήσουν το κοινωνικό τους προσώπειο, σπεύδουν δήθεν να καθησυχάσουν το πόνο και τη θλίψη των ανθρώπων με «μέτρα για καλύτερες συνθήκες στους χώρους εργασίας». Μιλάνε για «ασφάλεια» και «υγεία», προωθώντας τον εκσυγχρονισμό της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Εφαρμόζουν, δηλαδή, καλύτερες συνθήκες σφαγής. Επίσης, αποκαλούν τους θανάτους στα εργοστάσια, στις φάρμες και γενικά στις μικρές και μικρομεσαίες επιχειρήσεις, «εργατικά ατυχήματα». Ο χαρακτηρισμός που χρησιμοποιούν είναι τουλάχιστον αποπροσανατολιστικός, αφού τα αναρίθμητα εργατικά «ατυχήματα» που συμβαίνουν σε όλο τον κόσμο (άσχετα από το εάν υπάρχουν κανονισμοί ασφαλείας η όχι) αποτελούν ΔΟΦΟΝΙΕΣ ΑΠΟ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

Στη Κύπρο, τα τελευταία θύματα ήρθαν να προστεθούν στο θάνατο Ρουμάνου εργάτη (ο οποίος πέθανε από θερμοπληξία το περασμένο καλοκαίρι), καθώς και στα 5 δημοσιοποιημένα θανατηφόρα «ατυχήματα» ντόπιων εργατών που συνέβησαν στις αρχές του 2001. Θύματα όχι απλά της άγνοιας ή της αδιαφορίας κάποιων εργοδοτών, αλλά της επιβολής του καπιταλισμού – ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που θεμελιώνει το μονοπώλιο και τον έλεγχο της παραγωγής, προς όφελος της μειοψηφίας των ατόμων εκείνων που συνθλίβουν καθημερινά τις ζωές μας.

Όσο επιδεικνύουμε ανοχή στο σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, τόσο θα πληθαίνουν οι δολοφονίες στο βωμό του κέρδους. Άλλωστε, το πέρασμα από τη μίζερη επιβίωση στην ελεύθερη ζωή, δεν πρόκειται να γίνει εφικτό μέσα από «καλύτερες συνθήκες στους χώρους εργασίας», ή μέσα από την «υποδειγματική τιμωρία των ενόχων». Θα επιτευχθεί, όμως, με τη καταβράθρωση των υπαιτίων, δηλαδή του κράτους, του κεφαλαίου και της εξουσίας κάθε μορφής.

Ενάντια
στους πολιτικούς - αφεντικά, τα κτήνη
και τους δούλους του χρήματος.

